

явяване, а така също бързо изчезване, ги е обвивало въ мистика и тѣ често сж били третираны като небесны предзнаменования. Появяването на „опашатата звезда“ е било признакъ или за предстояща война, или за смъртѣта на нѣкой великъ владѣтель.

Наблюденията надъ кометитѣ сж установили, че тѣ се състоятъ отъ една много лека материя, въ която е открито присѣтствието на водородъ и ци-ногенъ. Тѣхнитѣ опашки не представляватъ опасность за обитателитѣ на земята, даже когато последната мине презъ тѣхната материя. Ако земята се срещне съ ядрото на нѣкой комета, обаче, навѣрно би произлѣзло най-малко едно отравяне на атмосферата. Такива срещи сж почти изключени, но все пакъ възможни въ безкрайния редъ на вѣковетѣ.

Опашкитѣ на всички комети заставатъ винаги противоположно на слънцето. Това се обяснява съ отблъсквателната сила на последното по отношение на извънредно лекитѣ материи.

За произхода на кометитѣ има две предположения. Едното е, че слънцето, заедно съ всички планети, нѣкога въ предвѣчността, е било студено и тъмно кълбо което следъ нѣкой небесна катастрофа се е преобърнало въ газобразно състояние. Следъ това вече започва образуването на нашата слънчева система, както това предполагатъ Кантъ и Лапласъ. Именно, при удара на тѣзи две тъмни до тогава тѣла, въ безграничното пространство сж отхвъркнали „искри“, които управлявани отъ закона за привличането презъ по-малки или по-голѣми периоди отъ време наново и за кратко сж се връщали къмъ централното свѣтило.

Другата теория пъкъ гласи, че тѣ сж малки кондензации отъ най-крайнитѣ и леки части на мъглявината, отъ която се е образувала слънчевата система. Тѣ се подчиняватъ на природнитѣ закони за